

Over het uitmelken van een stem

De VRT heeft een nieuw geluid ontdekt in de wereld der meningen en wat zie je gebeuren: deze man of vrouw wordt in tal van programma's uitgemolken.

Ik bedoel hier en nu in het bijzonder Dirk de Wachter, een vlotte en wijze psychiater die in van Gils en Gasten werd opgevoerd als filosoof om mee te praten over zelfdoding bij 'voltooiden'. Mag ik om te beginnen erop wijzen dat De Wachter op zijn manier een geneesheer is en geen filosoof die de vraagstukken van leven en dood gelijkwaardig kan behandelen. Wat opviel was dat onze Dirk zeer negatief sprak over de dood: die diende zoveel als mogelijk vermeden te worden, een opvatting die niet verwonderlijk is bij geneesheren.

Maar ik heb het reeds bij herhaling geschreven: de dood is niet het ergste wat een mens kan overkomen, wat eraan vooraf gaat kan zoveel malen erger zijn.

Bovendien koppelde De Wachter voltooiing iets te veel aan meritocratie of prestatie, iets in de trant van 'ik kan niet meer presteren, dus mag of moet ik sterven'.

Daar gaat het niet om: de voltooide is ervan overtuigd dat het genoeg is geweest, zijn leven is af en afgerond. Wat nog kan volgen is enkel aftakeling en overbodig lijden.

Dan zeg ik: gun deze mensen de mogelijkheid om er op een waardige manier een eind aan te maken, bijvoorbeeld met een pil of drankje dat officieel verkrijgbaar is.

Deze oplossing is toch vele malen te verkiezen boven de strop, de trein en dergelijke meer?

Het is nu eenmaal zo dat een leven af kan zijn: ik zie elk leven als een project waaraan onvermijdelijk een einde komt. Een project, een avontuur, een ervaring. In feite is alles hier op aarde eindig en het behoort tot de begaafdheden van de mens dat hij of zij zelf kan bepalen wanneer het einde gekomen is.

Ik ben een fervent tegenstander van het rekken en van uitstelgedrag. En evenmin ben ik ervoor gewonnen om de dood als mogelijke uitweg open te stellen voor jongere mensen, uiteraard met het ondraaglijke lijden als uitzondering.

Maar in het algemeen bedoel ik een rijpingsproces: we groeien naar onze voltooidheid. En als die eenmaal bereikt is dan mag men eruit stappen: geen enkele autoriteit kan iemand verplichten om de dagen te blijven aaneenrijgen wanneer de voltooidheid daar is.

Ik betreur het feit dat een verstandig mens als Dirk de Wachter zich laat meeslepen door het succes bij de media en het publiek: hij is geen filosoof, hoe gewichtig hij ook mag kijken.

Bovendien: niet de gewichtigheid hebben we nodig in deze discussie over het levenseinde maar liever wat meer vrolijkheid. Laten we leren de dood te zien als een oplossing en als een verlossing van het overbodige en ongewenste.

Niet iedereen hoeft 100 of meer te worden. De intensiteit van de ervaring is veel belangrijker dan haar duur.

Staf De Wilde, De Haan 27 september 2017